

Епископ Захумско-херцеговачки
ДР АТАНАСИЈЕ (ЈЕВТИЋ)

ЈАГЊЕ БОЖИЈЕ И ЗВИЈЕР ИЗ БЕЗДАНА
Најгори од свих могућих ратова

САЖЕТАК: Рат је стварност нашега света, и он је почео још на Небу када је Михаило Арханђел збацио Сатану и његове следбенике, отпаднике од Бога. Овај рат 1991/1995. је најгори од свих могућих ратова: започеле су га исте оне ђавоље силе које и иначе започињу све ратове, а хришћанима је увек остајало да се бране.

Рат је зло када је нападачко-освајачки, рат је нужда и невоља, драма и трагедија када је одбрамбени. Овај рат је био одбрамбени и јуначки што се тиче Републике Српске, али је несрећни издајник српског народа, председник Србије Милошевић, све прокоцкао. Његова издаја још траје и вероватно ће се продужити до крвавих и распетих Косова и Метохије.

Бољи је рат него ли мир који нас одваја од Бога: мир који одваја од Бога је лажни мир. Прави рат а лажни мир производе управо лицемери из Уједињених нација, Европске заједнице, Савета безбедности, Европског парламента. Без њих би ми још пре два века средили нашу кућу, и имали би шта да сређујемо, јер смо Европа пре Европе, и цивилизација пре њихове цивилизације, и духовност пре свега. Бог им судио, они су главни кривци за рат.

КЉУЧНЕ РИЈЕЧИ: Арханђел Михаило, нападачко-освајачки/одбрамбени, нужда, невоља, драма, трагедија, Милошевић, сатана, лажни мир, лицемерје, духовност

Тешко је говорити на тему рата; и ја не бих рекао философија рата, него трагедија рата. Рат је стварност нашега света. Штавише - то је и наш Патријарх рекао негде на почетку овога рата - рат је почео још на небу. Михаило Арханђел је збацио Сатану и његове следбенике као отпаднике од Бога и од велике већине анђела. Постоји дакле један рат Сатане против Бога.

Рат је забележен и присутан у Библији и то онолико колико и људски живот и људска историја. Ратови су наговештени пророштвом Христовим и у Новом Завету: "Чућете ратове и гласове о ратовима. Немојте се уплашити, јер то још није крај."

Заиста, нема периода у историји - деценија или пола века највише - да не бива рата. Код нас на Балкану свака деценија или свака друга, у крајњем случају свака четврт века доноси нам рат. А можемо рећи да свако покољење има свој рат - објављени или необјављени, јавни или тајни; директни физички рат, или још гори: духовни, душевни или психолошки рат.

Овај рат (1991.-1995. г.) најгори је од свих могућих ратова. Њега су започеле исте ђавоље силе које су углавном и започињале све ратове. А нама хришћанима, нама православним Србима је остајало да се увек боримо и да се одбранимо.

Наши су српски ратови увек били одбрамбени. Ми не поричемо да је ово био и наш рат, и да су га и Срби водили, али су Срби заиста водили одбрамбени рат. Нису зашли у туђе територије. Једини од Срба који је у историји зашао у туђе територије, тј. византијске, био је цар Душан; зато му се царство после и распало. И хвала Богу да се браћа Грци због тога нису наљутили. А и ми смо се повукли. Душан је иначе направио и друге грешке: препустио је овде Конавле, дубровачко приморје и Пељешац, и доњи ток Неретве, а отишао доле на југ да избије на Егејско море. То је вероватно због топлога мора, а сви теже топлијим морима. Али је срећа да су Душанови наследници, Лазаревићи и после Бранковићи, вратили се овде и поново

избили на Јадранско море, код Дубровника и на доњи ток Неретве. После је то наставила српска Херцеговина. Зато ми и говоримо да је наша Захумско-Херцеговачка епархија била и остала и приморска епархија: Стонско-приморска, Хумско-захумска, Мостарска и Херцеговачка.

Уосталом приморје Дубровника Конавала, Пељешац и Плоче, доњи ток Неретве одувек је било херцеговачко приморје, као што је то говорио и Дучић у оној познатој препирци с Мештровићем. Далмација и није друго него босанско-херцеговачко приморје.

Но да се вратимо теми рата. Рат је зло када је нападачко-освајачки; рат је нужда и невоља, драма и трагедија када је одбрамбени. Ипак, ради оних честитих људи који су се борили и који се боре за правду Божију и образ људски - "за Крст часни и Слободу златну", како ми Срби говоримо - рећи ћу да је ово био јуначки рат, бар што се тиче Републике Српске, српске Босне и Херцеговине. И ти су људи часно дали своје животе, и часно трпели ране од суседа и бомбардовања од евроамеричког НАТО-а, и часно су се изборили, али су на крају били издани од несрећног издајника српског народа, каквог није имала наша историја, од председника Србије Милошевића, који још није завршио своју издају. Још она траје и још ће се вероватно продужити до крвавих и распетих Косова и Метохије.

Не дај Боже да буде тако. Ја сам, на жалост био пророк одавно, чим је тај комунистички тиранин ступио на власт, и говорио сам, а нису ми веровали, па ми ни сада вероватно неће веровати, али је то тако: да је Милошевић издајник српски који нас је издао и продао и који нас и даље продаје. И још онда напада нас да смо ми криви, а он, комуњара и његове комуњаре, - они су "невини". А знамо да је овај рат започео под петокраком.

Милошевић је тако нападао и Србе у три Српске Крајине, у Славонији, у Книнској Крајини и Равним Котарима, на Банији и Кордуну и делу Лике, и у источној Славонији и западном Срему. Па је њих онда несрећни Милошевић издао и продао, као да "ни лук јео ни лук мирисао". Несрећни Срби Крајишници шта ли му сада говоре, а дуго су му аплаудирали, док сам ја и тада говорио да је Милошевић издајник.

Но, враћамо се опет теми рата. Свети Григорије Богослов је рекао, истина мислећи пре свега на духовни рат за одбрану вере, не рат оружјем него рат против јереси, које уништавају и упропашћују спасење људско, јер иду за ђаволом а не за Христом, говорећи о рату таме против Светлости, зла против Добра, лажи против Истине, да је такав рат бољи од лажног мира: "Бољи је рат него ли мир који нас одваја од Бога".

Зато треба рећи нешто и о лажном миру. О лажном миру и лажним миротворцима говорили су Пророци Божији. Ми смо данас сведоци таквог лажног мира, лажних примирја, и лажних миротвораца. Такав је зликовац, тиранин и издајник Милошевић, такви су Туђман и Изетбеговић. Они сада говоре о миру и миротворству! Милошевић се није ни с Богом ни са народом својим измирио, нити са крвљу оних Срба које су његови комунисти побили. А комунисти све друге оптужују, само не признају да су они почели и онај братоубилачки рат јула 1941. године и овај рат у Југославији.

Овај рат у несрећној Југославији је дошао као последица полувековне тираније комунизма. Комунисти нису зацелили ране народу српском које су нам нанели Хрвати и муслимани геноцидом 1941-45., него су им дали не само сва права, него и далеко више права него Србима. Повукли су границе комунистичких република које су биле границе окупације, тј. немачке, талијанске, балистичке, мађарске, бугарске окупације током рата. И после су дошли ови са Запада, злурадници, злобници и злочиниоци - кажем злочиниоци, али су они и злочинци - који су те окупаторске и комунистичке границе признали. Они неће комунизам,

али хоће последице комунизма - овакве границе! И комадају Србе као што комадају и разбијену, распету, искомадану Русију. Још се није завршило то комадање.

То су несрећни Енглези урадили и на Кипру, раскомадали га, и онда после ти исти и њима слични са Запада долазе као "миротворци". Сад чујем да се Енглези спремају да дејтонски принцип примене и тамо на Кипру. А то значи да ће 88 посто Грка бити сатерано на свега шездесет посто територије, и да ће Грци изгубити око 40% територија и најплодније делове острва, преко четири стотине цркава, три града и велики број села и насеља чисто грчких.

На Кипру је више од двеста хиљада протераних Грка хришћана, пет хиљада их је убијено, а две хиљаде је одведено у турско ропство. За њих се ни данас не зна ништа иако су били пописани од међународног Црвеног крста, а многи су били и фотографисани. Неки су их чак видели у Адани, граду у Турској. Шта је с њима, Турска не говори ево већ двадесет и две године, а и лицемерне мумије са Запада од међународног Црвеног крста до Уједињених нација ћуте о томе.

Тако је ова хуманитарна организација (Светски Црвени крст) била лицемерна и код нас. Питао сам их у јесен 1992. г. како је у Коњицу, како су тамо Срби, а они кажу: "Немамо везе са нашим који су у Коњицу.

- А имате ли везе са вашом централом у Швајцарској?

- Имамо.

- Имају ли они који су у Коњицу везу са централом?

- Имају.

- Па што преко Женеве не питате како су Срби у Коњицу?"

Ово сам питао зато што су Муслимани тада (1992.) у Коњицу побили 244 Србина из око двадесет српских села из коњичког краја и испразнили их. Протерали су скоро све Србе, око 3 500 њих са женама и децом, месецима их држали у логорима, и мучили их.

Данас смо у Коњичком крају остали без још седам села с ову страну Неретве, у крају око Борака и Борачког језера, што је Милошевић издао у Дејтону, продао, дао, поклонио Изетбеговићу, као што му је поклонио српско Сарајево, као што му је поклонио не само Горажде, него и Устиколину и Працу и, не широки појас, него целу ту територију од Сарајева до Горажда. Тако је сада угрожено српско Србиње - српска Хоча коју су Турци били преименовали у Фоча. Најбоље је било да су јој сада Срби вратили старо име Хоча као што је у Метохији Хоча код Ораховца. Такође су угрожена и Миљевина и Јахорина и Требевић. А и ми у Херцеговини смо због тог Горажда одсјечени од Романије, од Подриња и од осталих делова српске Босне поносне и Републике Српске.

Зато, враћајући се опет питању о овом прошлом рату, не бих хтео да философирам о рату, нити да по сваку цену правдам све Србе свуда, али се згражавам над лицемерјем и западних називи хришћана и западних нељудских државника, и организација и институција као што су Уједињене нације, Европска заједница, Савет безбедности, Европски парламент, и лицемера из Светског савета цркава и лицемера из Ватикана.

Нарочито су лицемерни Американци, које су родили вековно лицемерни Енглези. Они су наставили проверену енглеску политику на Истоку, само грубо и брутално. Енглези су ипак били суптилнији, али ништа мање лицемерни и зли. Доказ је оно што су радили на Кипру, док су колонијално држали то грчко острво преко осамдесет година. И онда су, када су 1955. Грци тражили ослобођење Кипра и борили се за то, Енглези изазвали Турке (којих је било око 100 000 наспрам 600 000 Грка) и тако је Кипар поцепан и подељен, па је 1974. године Турска окупирала 38% Кипра на северу. Сада је изранављен и крвари, али неће бити заборављен од браће Грка, Кипрана, а ни од нас осталих православних.

Осуђујем зато то лицемерје и згражавам се над њим: јер Америка изазива ратове у свету, а онда долази милом или силом као "миротворац". Као што је и овде она и Европа главни кривац за рат, заједно са комунистима, Милошевићем, Туђманом и осталима, тим комуњарима који су само продужили своју власт, па чак ни ђурак нису окренули наопако, него га само споља премазали, па је фарба брзо спала и показало се њихово право лице, ужасно лице комунизма и фашизма (два лица исте медаље).

Уз Американце арбитри су нам постали Немци и Аустрија, који су нас одувек мрзели и нападали, и до сада увек бивали поражени. Верујем да ће и овога пута бити поражени, даће Бог.

Они из северозападне Европе (јер то није ни цела ни права Европа) одређују сада каква ће бити судбина целе Европе, каква ће бити наша судбина на Балкану, како ће чија земља бити уређена, каква ће бити људска права која су они прописали! А многи њихови људи у њиховим земљама немају истинска људска права. Где су права Индијанаца у целој Северној и Јужној Америци? Где су права Аборигина у Аустралији, коју је Енглеска држала вековима као своју колонију? Где су данас права Курда у Турској и Ираку? Где су права Јермена побијених 1915. и 1919. године (око милион и по у Турској)? И још два милиона побијених и протераних Грка из Мале Азије 1922. године? Где су права Срба на Косову и Метохији, Срба у Титовој и Туђмановој Хрватској?

Где су права православних Срба који су ратовали на страни савезника и у првом и у другом светском рату и губили жртве? И били су од њих остављени, а сада су још и оклеветани, демонизирани. Зар Шваба и Турчин да говоре о људским правима? Наравно, томе је много допринео и Милошевић, али тиме светска неправда и лицемерје није ништа мање.

Они, дакле, који изазивају ратове, онда долазе да их гасе: Америка, која је то радила у Вијетнаму, у Кореји, Сомалији, Камбоџи, у којим све земљама не, и спрема се то да ради и даље. Она сигурно помаже и Чеченију, и о томе имамо податке. Али шта нам то вреди: она ће, као некада тирански Вавилон, као тиранска римска империја, као тиранска отоманска империја, тако радити и даље: да изазива ратове, па онда да долази да их гаси. И то се онда зове миротворство!

Они су сада дошли овде да нас окупирају. Опкољавају нас око манастира и цркава, покушавају чак и наше градове да нам заузму, тобож "изводе вежбе" - плаше нам децу и сирочад којима је ионако доста несрећа и страха од рата. Они нам сада одређују како ће да се воде избори; какви ће то бити "слободни избори", под окупацијом шездесет хиљада до зуба наоружаних НАТО-ваца и четрдесет хиљада њихове логистике?! Кукавице, нељуди, безбожници, тирани, али такви су били и у Библији описани силници који Бога не знају. Нас користе као заморце, на нама изводе пробе својих Томаhawk-а, специјалних зрачећих бомби. Тако су радили и у Персијском заливу, тако раде где год хоће - они то знају да ураде врло вешто: изазову сукоб, дођу као миротворци, и онда остану где им је то у интересу.

Тако је и овде: ми још не знамо ништа, рат није још завршен, али је сигурно да ће њихово присуство бити далеко дуже. И решења која су наметнули несрећним Дејтоном, који је један диктат гестаповски, нису никаква решења. А они ће после да се смеју и изругују нас Балканце како смо неспособни да решимо своју несрећу и заведемо ред у својој кући, него они морају поново да долазе и да се троше, итд., итд.

Таквим лицемерима би било боље да иду и да гледају своја посла. Да су нас оставили на миру, ми бисмо се још пре два века ослободили и средили своју кућу. И имали бисмо шта да срећујемо, јер смо Европа пре Европе, и цивилизација пре њихове цивилизације. И духовност, пре свега.

Овако, нека им Бог суди, они су главни кривци за рат.

Ми, Република Српска, Српска Босна и Херцеговина, борићемо се и изборити за опстанак, без обзира у каквој форми то било.